

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo „Angeljček“

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. februarija 1902.

Leto XXXII.

Svečnica.

Zgodbe pripovedajo nam svete,
Da Marija svoje božje Dete
V tempelj je prinesla pred oltar,
Vsemogočnemu Očetu v dar.

Simeon takrat je v templju živel,
V molitvah, postu je osivel,
In to prosil je Bogá vse dni,
Naj Zveličarja na svet rosi.

Razodel mu je nebeški Oče:
„Čul sem tvoje prošnje vroče;
Njega še pred smrtjo boš objel,
Ki bo svet in Izrael otel!“

Zaželjena je zdaj dóba prišla,
Svetu luč od Luči je izišla:
Dete Božje Simeon vesel
Ves zamaknjen je v naročaj vzel.

Solze toči starček tajne sreče,
Od radosti mu teló trepeče;
In modrost ga božja razsvetli,
Da s preroškim duhom govori.

K nebu dvigne pôgled in izústi:
„V miru hlapca zdaj, Gospod, izpusti,
Šaj presrečen Onega sem zrl,
Ki nebó zemljanom bo odprl.“

In obrne se še k materi Mariji,
Pa prerokbo tožnomilo govori ji:
„Izrael po Njem in širni svet
Ž Bogom bo v ljubezni združen spet.“

Ta bo ljudstvu v padec in v vstajenje,
V smrt v mnogim, mnogim bo v življenje.
In ko v smrti bo oči zaprl,
Bôli meč ti bo srce predrl . . .“

Angelar Zdénčan.

